GÜZEL, AÇIKGÖZ, CESUR KIZLAR

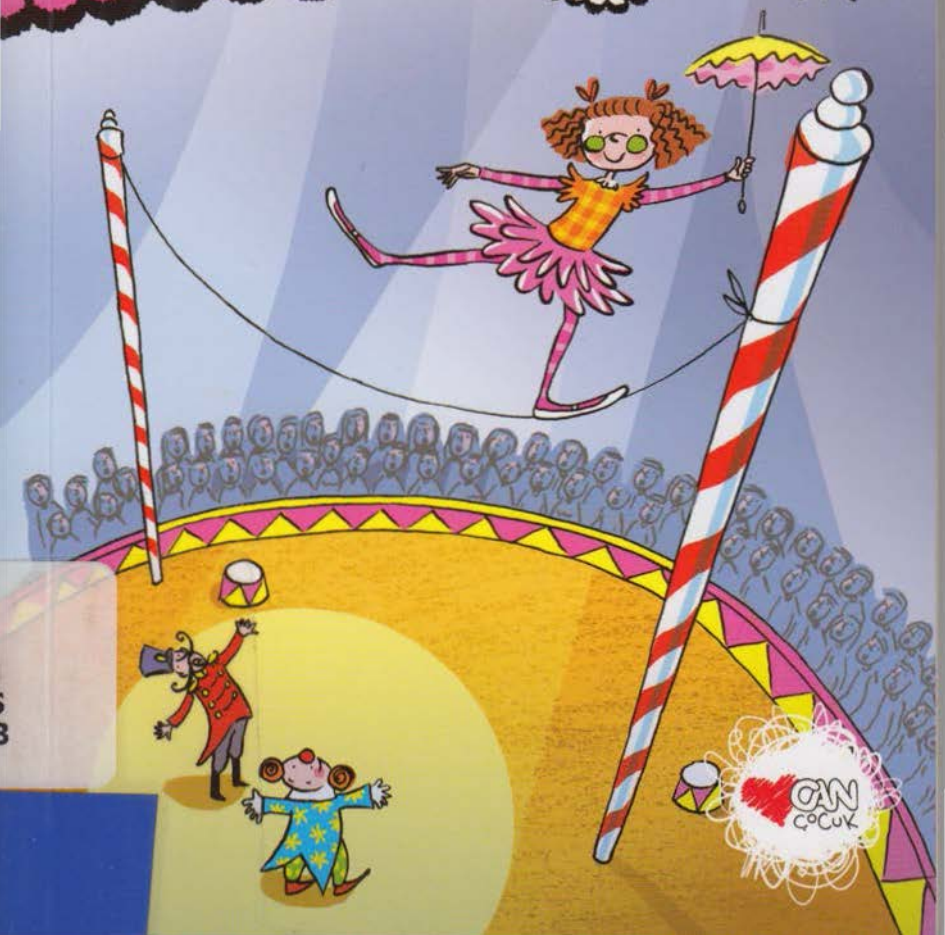
KOCAMAN AYAKLI ÇOCUK

Beatrice Masini

ÇAĞDAŞ DÜNYA EDEBİYATI
Roman

Resimleyen: Desideria Guicciardini
Çeviren: Nükhet Amanoel

2. Baskı

YAŞ
7
8
9
+

KOCAMAN AYAKLI ÇOCUK

Beatrice Masini

Tıpkı sana benzeyen muhteşem kızların hikâyeleri

Menta sekiz yaşında ve kocaman, koskocaman ayakları var. Tıpkı kayaklar kadar uzun ayaklar bunlar. Bu ayaklar dans etmeye hiç uygun değiller mesela; ama bir o kadar da becerikliler başka birçok şeyi yapmakta. Tuhaf ayaklı bu kız onların ne işe yaradığını kaçarken öğrendi. Kimden kaçıyor diye mi sordun? Ailesinden tabii ki... Kaçıyor çünkü ailesi kızlarının koca ayaklarla mutlu olamayacağını sandı ve onlara tersini anlatmak epeyce zaman aldı. Ama çıktığı yolculuğun sonunda Menta bunu başardı.

ÇOCUKLARIN SAĞLIĞI BİZİM İÇİN ÖNEMLİ!

Tüm hammaddeler laboratuvarda testten geçirilmiş ve sağlığa zararlı herhangi bir maddeye rastlanmamıştır.

DBE Davranış Bilimleri Enstitüsü®
psikolojik hizmetler, eğitim, araştırma, kurumsal danışmanlık

Bu kitap DBE-Davranış Bilimleri Enstitüsü'nün Çocuk ve Genç Psikolojik Danışmanlık Merkezi uzmanlarından Klinik Psikolog Cemre Soysal tarafından çocuk ve ruh sağlığı gelişimi açısından uygun bulunmuştur.

CAN ÇOCUK

KDV İÇİNDEDİR 9.00 TL

ISBN 978-9
9 789750

Beatrice Masini

KOCAMAN AYAKLI ÇOCUK

GÜZEL, AÇIKGÖZ, CESUR KIZLAR

Çeviren: Nükhet Amanoel ■ Resimleyen: Desideria Guicciardini

CAN ÇOCUK

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Editör: Ebru Akkaş Kuseyri
İç ve Kapak Tasarım: Gözde Bitir
Tasarım Uygulama: Güldal Yurtoğlu

1. Basım: 2011
2. Basım: 1000 adet, Ekim 2013
ISBN 978-975-07-1357-6
La bambina con i piedi lunghi, Beatrice Masini
© Edizioni EL S.r.l., Trieste Italy, 2010
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2011
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım, Dağıtım, Ticaret ve Sanayi LTD. ŞTİ.
Yayıncı Sertifika No: 10758
Haynye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
www.cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Kapak Baskı: Azra Matbaası, Sertifika No: 27857
Adres: Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok Kat: 3
No: 3/2 Topkapı, Zeytinburnu, İstanbul
İç Baskı ve Cilt: Türkmenler Matbaacılık, Sertifika No: 12584
Adres: Merkez Efendi Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 18
Topkapı, İstanbul

CAN ÇOCUK

Yazarın yayınevimizden çıkan diğer kitapları:

BİLMECE BİLEN KIZ
EJDER ÇOCUK
GİZEMLİ MİÇO
KORKUSUZ ISABELITA
KRAL KIZININ ARMAĞANI
YALANCI AYNALAR

Beatrice Masini

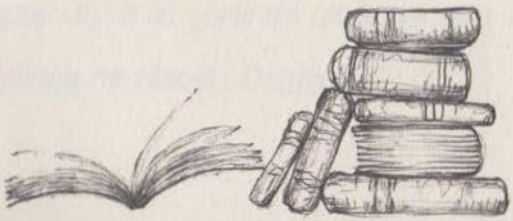
Beatrice Masini, doğup büyüdüğü şehir olan Milano'da yaşıyor. Yazarlık dışında çevirmenlik, editörlük ile gazetecilik de yapıyor; fakat hepsinden önemlisi iki çocuk annesi. Masini, birçok edebi tür ve farklı konular hakkında yazıyor. Tüm yazdıklarında günümüz çocuklarını her yönüyle yansıtabilmek için olağanüstü hassasiyet gösteriyor. Yazmaya ve okumaya çok düşkün olan Masini'nin otuzun üzerinde kitabı birçok dile çevrildi. 2004'te "En İyi Yazar" olarak İtalya'nın "Premio Andersen" ödülüne değer bulundu. Aynı zamanda *Harry Potter* dizisini de İtalyancaya kazandırdı.

KOCAMAN AYAKLI ÇOCUK

GÜZEL, AÇIKGÖZ, CESUR KIZLAR

İçindekiler

Giriş, 9
Birinci Bölüm, 11
İkinci Bölüm, 19
Üçüncü Bölüm, 24
Dördüncü Bölüm, 30
Beşinci Bölüm, 41
Altıncı Bölüm, 56
Bitiş, 66

"Bazen annelerle babalar biz çocukların aslında nasıl olduğumuzu unutuyorlar. Her biri bizden ayrı bir şey bekliyor. Daha başarılı, daha ciddi, daha tatlı, daha atak olmamızı istiyorlar. Pek de olmadığımız gibi yani... Ya da olduğumuzun tam tersi gibi... Annelerle babalar bazen şunu düşünseler ne iyi olurdu: Belki onlar da bizim istediğimiz gibi değillerdir. Olamaz mı? Biz çocuklar genelde bunları onlara söylemiyoruz, işte fark burada. Söylesek çok fena bozulurlardı."

Menta kimdir?

Babasının adı: *Alfeo*

Annesinin adı: *Melina*

Alametifarikası: *Yeşil şişe dibi camlı gözlükler*

En sevdiği oyuncak: *İp (üzerinde yürümek için)*

En sevdiği hayvan: *Telliturna*

En sevdiği tatlı: *Nane şekeri*

Büyülü rengi: *Kırmızı*

Şans getiren eşyası: *Ayak izi şeklinde bir kolye ucu*

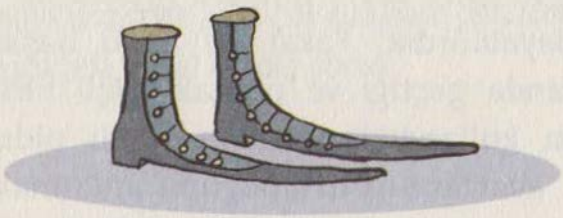
Büyüyünce ne olacak: Denizci

Bir mayıs günü, hiç gideni olmayan bir kilisede karşılaşılan Fanolu kız çocuğuna ithaf edilmiştir. O kız çocuğu ki görülmüş görülecek en kocaman ayaklara sahiptir. Beyaz ayakkabılarıysa pek yardımcı olmaz bu duruma. Öyle ki bedeninin derinlerinde sahip olduklarını çok ama çok uzaklara götürürsün, komik ayaklarla süslü Fanolu çocuk.

Giriş

Elinizdeki öykünün giriş bölümü başlığında gizli: Bir zamanlar çok ama çok uzun ayaklı bir kız çocuğu yaşarmış. Bizim zamanımızda, bizim yaşadığımız yerde olsa, "Sekiz yaşındaydı ve tıpkı yetişkin kadınlar gibi otuz sekiz numara giyiyordu," diye açıklayabilirdik. Fakat bu öykü başka bir zamanda geçtiği ve oradaki ölçü birimleri bizim kullandıklarımızdan farklı olduğundan, ayaklarının uzunluğunu anlatmak için tıpkı onun evinde de söylendiği gibi, "Sekiz yaşındaydı ve ayakları bayrak direği kadardı," diyebiliriz. Şimdi bu tabii lafın gelişi... Yoksa bayrak direğinin ne kadar uzun bir direk olduğunu herkes bilir; ama ne demek

istediğimizle ilgili bir fikir de vermiyor değil hani. Bayrak direği kadar uzun ayaklarının yanı sıra bu kız çocuğunun bir de adı vardı ve Menta'ydı. Bu konuları açıklığa kavuşturduğumuza göre içimiz rahat bir şekilde kendimizi onun hikâyesine verebiliriz artık. Uzun bir çift ayak büyük bir engel sayılabilir; ama sayılmayabilir de... Bu ayaklar utanç kaynağına dönüşebileceği gibi birçok maceranın kapısını da aralayabilir. Ya rahatsız bir uzantı gibi görülebilir ya da eşsiz bir özellik olarak algılanabilir.

Birinci Bölüm

Burada Menta'yı uzun ayaklarının karmaşıklaştırdığı hayatın harala gürelesi içinde görüyoruz

Menta, kıvırcık saçları ve yeşil camlı gözlükleriyle mutlu bir kızdı. Ortalama bir boya ve kiloya sahipti; tek acayip özelliği vardı, onun da ne olduğunu zaten biliyoruz. Bu özellik gündelik hayatta çoğu zaman ona engel oluyordu. Mesela Menta, okul bahçesinde ya da öğleden sonra diğer çocuklarla koşması gereken oyunlara isteksizce katılıyordu; çünkü sürekli tökezliyordu. Bu tıpkı,

ayağında bir çift kayakla koşmaya çalışmak gibiydi. Bırakın küçük ya da kayak konusunda tecrübesiz olmayı, bu zaten yapılacak iş değildi. Aslına bakarsanız sadece koşarken değil yürürken de takılıp duruyordu Menta, bunun için ayaklarını unutup başka bir şey düşünmesi yeterliydi. Dikkati dağılır dağılmaz bir ayağı diğerine dolanıyor ve güm diye kendini iki seksen yerde buluyordu. Her düştüğünde kırılmasın diye yeşil gözlükleri epey kalın camdan yapılmıştı; fakat dizleri sürekli paramparça oluyor, yara bere içinde kalıyor, kabukları soyuluyordu. Sürekli kabuk bağlamış dizlerle gezmemek için Menta voleybolcu

kızların taktığı o yumuşak dizliklerden kullanmaya başlamıştı. Dirsekler de bu uçuşlardan nasiplerini almıyor değildi; ama dizlikler kıyafetlerinin altında belli olmazken kolluklar oluyordu. Bu yüzden Menta onları genelde evde bırakıyor, dirsekleri de sürekli insanın içinden onları soymak gelen kabuklarla kaplı oluyordu. Kayakları andıran paralel iki uzun ayak, hafiften parantez yürümeye neden olan dizlikler, kabukları soymak için dirseklerin üzerinden eksik olmayan eller: Sağ el solun, sol el sağın üzerinde... Bu haliyle Menta sirkten fırlamış gibi görünüyordu.

Fakat asıl sirk, kızcağızın bale kursuna yazılmasıyla başlamıştı. Annesi onu yolluyordu; çünkü diğer tüm kızlar narin ve biçimli gelişebilmek için ya dans ya da artistik jimnastik kursuna gidiyorlardı. Anlatmaya nereden başlasak... Öncelikle yeni başlayanlar için onun numarasında bale patiği bulunmuyordu. Bu nedenle ayakkabıcı ona özel bir çift patik yapmak zorunda kalmıştı. Sonra uzun ayaklara söz geçirmek, onları balerinlerin soktuğu pozisyonlara hapsetmek, itaat etmelerini, uysal olmalarını bek-

lemek pek işe yaramıyordu; ayaklar sanki kendi hayatlarını yaşıyor, canları ne isterse onu yapıyorlardı. Üstelik bale dersleri sırasında, kızcağızın daha çok takılıp düşmesine neden oluyorlar ve bu düşüşlerin sonucu normal hayattakinden daha hasarlı oluyordu. Nazik bir kadın olan öğretmen, bu kazaları görmezden gelmeye çalışsa da arkadaşları, sadece çocukların olmayı bildiği o acımasız şekilde, Menta'ya gülüyorlardı. Bu gülüşleri, nezaketle, gerçek balerinlere nasıl yakışıyorsa öyle, ellerinin altında gizliyorlardı. Gizliyorlardı ama böylesi de aynı şekilde kötüydü.

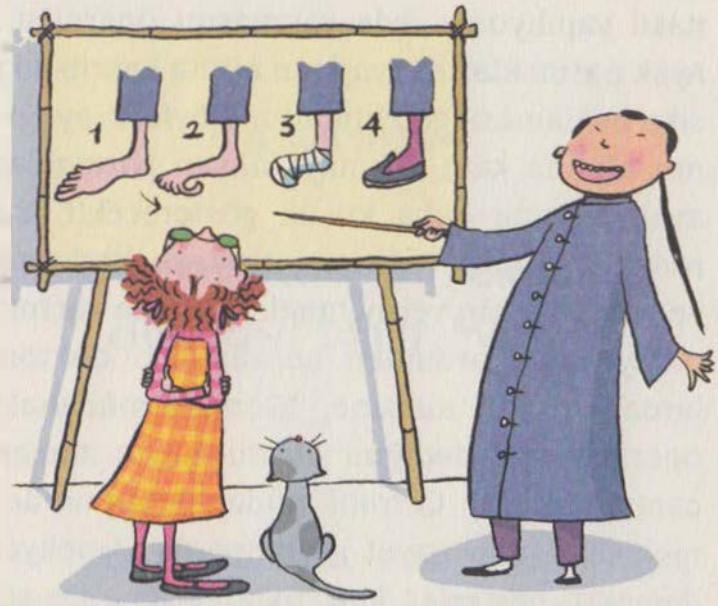
Oysa Menta bunları önemsemiyordu. Yüreği bir balon kadar hafifti, diğer çocukların iğneleyici sözleri onu yaralamıyordu. Her düşüşünde ayağa kalkıyor, kendine dışarıdan bakmayı biliyor ve haline gülüyordu çünkü gerçekten de çok komik görünüyordu. Tüm bunlar bir araya geldiğinde ortaya muhteşem bir çocuk çıkıyor; onunla vakit geçirmek zevke dönüşüyordu.

Menta'nın asıl derdi annesiyle babasıydı. Onlar, bu koca ayak konusuna kafalarını fena

halde takmış ve onların Menta'ya hep daha çok sorun çıkartacağına inanmışlardı. Böyle düşünüyorlardı çünkü ayakları uzamayı bırakacak gibi görünmüyordu, çocuklarının büyüdüğünde koca ayaklarıyla yalnız kalacağından hiç şüpheleri yoktu; öylesine gülünç, öylesine eğreti bir hali vardı ki kimse onu istemeyecekti. Kızlarını durmadan büyük doktorlara, hayal tacirlerine götürüyorlar, bu aşırılığı küçültmenin, en azından durdurmanın ya da bari bu ürkütücü büyümeyi yavaşlatacak bir tedavi bulmanın yolunu arıyorlardı.

Menta'ysa berbat kokulu merhemlerle ovulmaya, iğrenç yağlarla ıslanmış bandajlara sarılmaya, tenini yakan kremlerle yapılan masajlara sabırla katlanıyordu; çünkü ailesinin bütün bunları iyi niyetle, onun için yaptığını anlıyordu.

Onlara halinden memnun olduğunu açıklamaya çalışmıştı; fakat sanki anlamayı başaramıyorlardı, o da vazgeçmişti artık. Bir keresinde simsiyah giyinmiş tuhaf bir kadın, kan dolaşımının ayaklarını beslemesini engellemek için baş aşağı yatmasını tavsiye etmişti. Zavallı kız, ailesinin bir işe yaramadığını anlayıncaya dek, bir ay boyunca duvara dikey şekilde sabitlenmiş bir yatağa sırtını yaslayarak uyumuştu. Bir başka sefer, Çinli bir doktor kendi yöresinde eski zamanlarda

nasıl yapılıyorsa öyle yapmasını önermişti: Ayak parmaklarını ayağının altına kıvırıp sıkı sıkı bağlaması gerekiyordu. Böylece ayağının altında katlı durmaya alışan parmaklar ayak boyunu daha küçük gösterecekti. Bu noktada Menta sabrını yitirmeye başlamış ve tedaviye izin vermemişti. Bilmem kaçıncı muayenenin ardından ne zamanki doktorlardan birinin ailesine, "Cerrahi müdahale öneriyorum," dediğini duydu işte o zaman canına tak etti. Cerrahi müdahalenin ne demek olduğunu gayet iyi biliyordu. Ameliyat demekti, neşterler, kan, bandaj, iğne ile acı demekti ve bu tip bir işkenceye maruz kalmaya hiç niyeti yoktu. Dolayısıyla doğru kararı vermek, mümkün olan o tek kararı vermek onun için zor olmadı: Evden kaçacaktı.

İkinci Bölüm

İşte burada bir başına dünyayı tanır Menta

"Kaçmak" kelimesi; sinsi hareketleri, karanlıkta duyulan hışırtıları ve bilinmeze doğru uzun bir koşuyu getirir insanın aklına. Fakat sorun şu ki Menta koşamazdı; tabii anında iki seksen yere kapaklanıp, birileri tarafından fark edilip, dosdoğru eve yollanma riskini göze almamışsa... Böylelikle o gece odasının bulunduğu ikinci kattaki pencereden aşağı süzüldü, yatak başına sabitlediği ipi ayaklarına doladığı için hiç zor olmamıştı işin bu kısmı. Aşağıya vardığındaysa adımlarının çok ses çıkartmamasına ve takılıp düşmemeye dikkat ederek oradan epeyce yavaş uzaklaştı.

Size henüz söylemediğimiz bir şey daha var. Menta sadece özel sipariş üzerine üretilen ayakkabılar giyiyordu; çünkü onun numarasında çocuk ayakkabısı bulunmuyordu ve o gece, siyah rengi dışında çok sevdiği bir çift yumuşacık çizme giymişti. Annesiyle babası, koyu renk küçük gösterir diyerek hep koyu tonları tercih ediyorlardı. Menta, bayrak direği kadar uzun ayaklarında fazla göze batar diye ne pembe ne mavi ne de parlak ayakkabılar giyebilmişti o zamana kadar. Ertesi gün, şehirden epey uzaklaştığında yaptığı ilk iş, çizmelerini ateş kırmızısına boyatmak oldu.

"İlginç bir seçim demişti," ayakkabıcı.

"Böyle çizmeleri sadece masal kitaplarında bazı kedi ve öcülerin ayağında gördüm. Ya da ikisi de birden giyiyordu."

Fakat adam ayakkabıların ölçüsü hakkında tek laf etmemişti. O, çizmeleri parlak renge boyarken Menta da bir taburenin üzerine çıkmış duruyordu. Böyle uzun ayakları olduğu için tıpkı ayakkabıcının bahsettiği kediler ve öcüler gibi az zamanda çok yol kat etmişti, bunun da peşine düşenler karşısında

ona belli bir üstünlük sağladığına inanıyordu. Nereye gideceği konusunda en ufak bir fikri olmadığını düşünürsek sahip olduğu bu avantaj oldukça avantajlı bir avantajdı. Boynuna çapraz astığı çantasının içine birkaç altın ve gümüş para, birkaç temiz çamaşır ve şimdi boynundan kaydırıp durduğu, muzip amcasının hediyesi olan deri bir kordona ge-

çirilmiş ayak izi şeklinde bir kolye ucu sıkıştırmıştı. Bu kolye ucu onun uğuruydu. Sonuç olarak yanında neredeyse hiçbir şeyi yoktu. Para dediğimiz şey harcanmak içindir, yani tükenip bitmek için... Oraya buraya savrulur, yok olup gider. Birkaç iç çamaşırının şu hayatta pek bir değeri olduğu söylenemez. Kolyeye gelecek olursak bugüne kadar görülmüş en uzun ayaklı çocuğun boynunda sallanan bu kolye, bir şakadan fazlası değildi. Fakat Menta'nın içi rahattı. Bu da bilinmeze doğru yola çıkıldığında oldukça önemli bir şeydir, insanın telaşlanmaması gerekir.

Ayakkabıcının parasını ödeyen Menta, ateş kırmızısına dönen ayakkabılarını ayaklarına geçirmiş ve bir yandan çakıl taşları, ayakkabılarını çizmesin diye, diğer yandan çamur birikintilerine girmemeye dikkat ederek yoluna devam etmişti. Bu denli canlı ve dolgun bir renge dönen çizmeleri tıpkı gururla sallandırdığı bir bayrağa dönüşmüştü şimdi, "Bakın bana!" diyorlardı. "Upuzun ayaklarım var, e n'olmuş yani? Bu benim özel olduğum anlamına gelir. Ben de sizde olmayan bir şey var demektir." Doğruydu da.

Üçüncü Bölüm

İşte burada bir iş bulur Menta Sonra da bırakır onu ardında

Yürüye yürüye birkaç köyü ardında bırakan Menta, şehrin sınırındaki kırların üstüne konaklamış bir sirk karavanına rastlamış ve kendisini işe almasının mükemmel bir karar olacağına sirkin yöneticisini ikna etmesi için bir saniye yetmişti. Ağzını açmasına bile gerek kalmamıştı neredeyse, onun yerine kırmızı uzun ayakları konuşmuştu. Sirkin oğlanları hiç vakit kaybetmeden ayağıyla yapabileceği şeyleri çalışsın diye ona yardım

etmeye başlamışlardı. Endamlı başparmağıyla kuma yazı yazmak, parmaklarını kıvırarak selam vermek, üç ufaklığın üst üste çıkarak oluşturdukları insan piramidini ayak tabanlarının üzerinde taşımak ve son olarak, en önemlisi de buydu, ip üzerinde yürümek gibi... Büyük ayaklar aynı zamanda, tıpkı gorillerinkiler gibi *kavrayabilir ayaklar* demekti. Menta da iki direk arasında gerilmiş ipin üzerinde dengede dururken onları kullanmakta pek becerikli olduğunu keşfetmişti. Hadi diyelim düşecek oldu, yere ayakları üzerinde iniyor, hiçbir zaman kumların içine yuvarlanmıyordu.

En güzeliyse Menta'nın ilk defa arkadaşlarının olmasıydı, tıpkı kendisine benzeyen çocuklar ayakları yüzünden onunla alay etmiyor, hatta bu yüzden ona değer veriyor, belki de biraz kıskanıyorlardı. Fakat bu iyi huylu, nazik bir kıskanmaydı. Tüm akrabaları gibi akrobat olan, lastik gibi esnek ve çevik kardeşlerden en küçüğü, ayaklarını uzatmasının bir yolu olup olmadığını bile sormuştu Menta'ya. Belki özel bir jimnastik ya da alabileceği bir ilaç vardı:

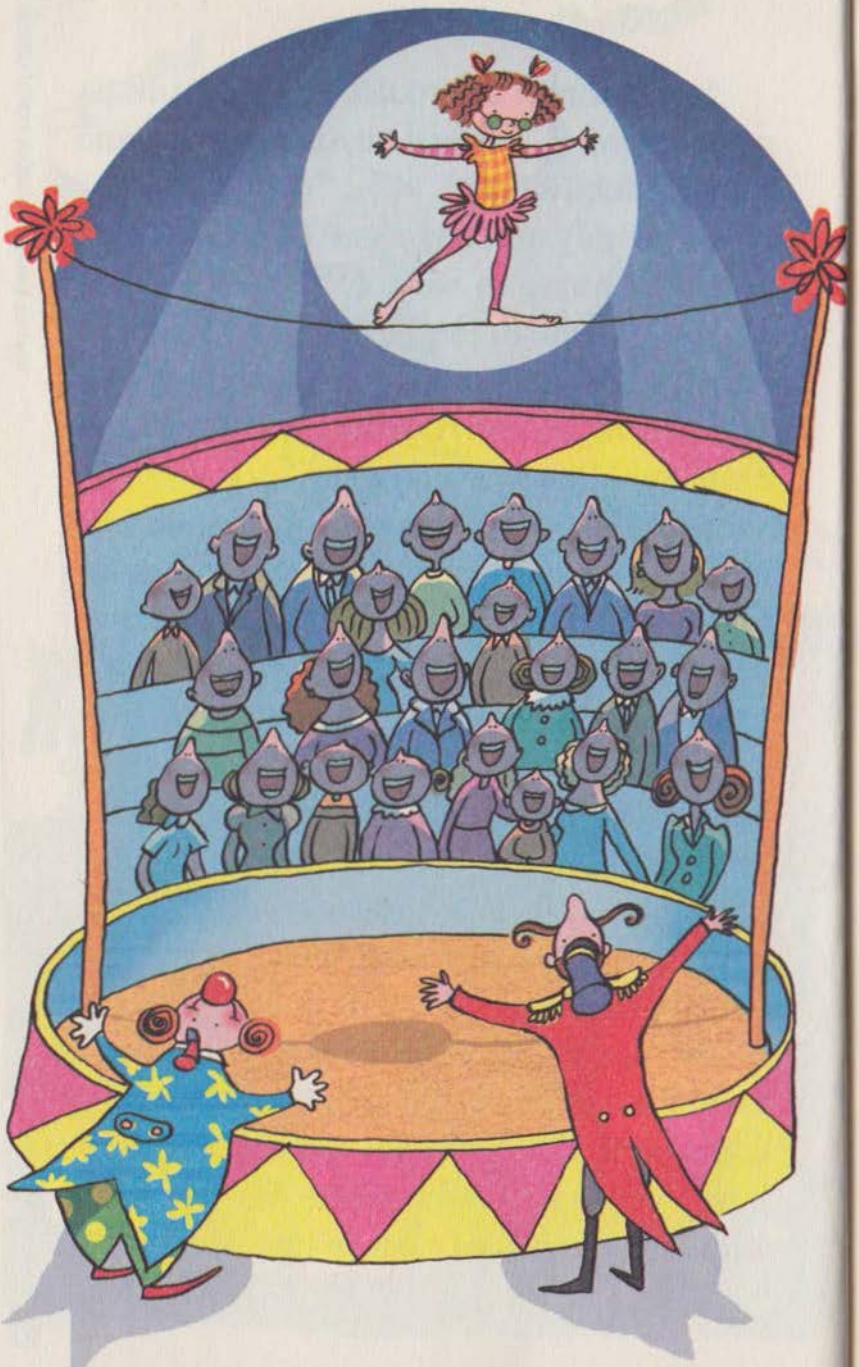

SİRK

"Ayaklarımın seninkiler gibi olmasını nasıl da isterdim, böylece bir sürü güzel numara icat edebilirdim."

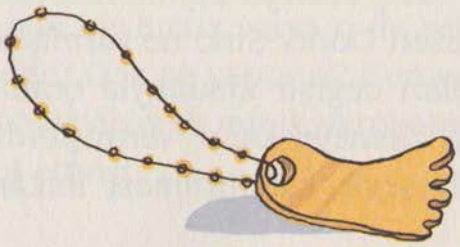
Bunu duyan Menta'ysa omuzları sallamakla yetinmiş ve sadece, "Ben böyle doğmuşum," demişti. Her şey bir yana Menta, üç kardeşe çok bağlanmıştı, üçü de ondan daha küçüktü ve anneleri olmadığından onlara az biraz annelik yapar olmuştu.

Akşamları onlara sarılıyor, öyküler anlatıyor, provalardan zaman kaldıkça onlara bisküvi yapmayı öğretiyor, turtalar hazırlıyor ve komşu ormanlara düzenledikleri şakacıktan akınlarda onlara liderlik ediyordu. Menta ağaca tırmanma konusunda da oldukça başarılıydı, hep birlikte bir daldan diğerine atlıyorlar, maceradan maceraya koşuyorlardı. Çocuklar ona sürekli, "Sen bizim kız kardeşimizsin," diyorlardı. O da çok ama çok mutlu oluyordu.

Bu sırada provalar devam ediyordu ve Menta kısa zamanda seyircilerin karşısına çıkmaya hazır hale geldi. Sonuç müthiş bir başarı olmuştu. Daha önce hiç kimse, bu kadar uzun ayakları olan ve ipin üzerinde bu

kadar güzel dans edip farklılığını bu derece iyi kullanarak çeşit çeşit numaralar yapan bir kız çocuğu görmemişti. Eşsiz bir gösteriydi bu ve sirkin biletleri; köy köy, şehir şehir dolaştıkları her yerde yok satıyordu. Gazeteler bile bundan bahsetmeye başlamıştı. Bilirsiniz haberler hızla yayılmayı pek güzel becerir. Menta da birilerinin, evden kaybolan o uzun ayaklı kız çocuğu ile Doruk Sirki'nin yeni yıldızı bu uzun ayaklı kız çocuğu arasında bir bağlantı kuracağından korkmaya başlamıştı. Böylece gitmesi gerektiğini anladı. Kırık kalbiyle bir akşam minik akrobatları uyuttuktan sonra, ufacık valizini hazırladı ve ses çıkarmadan karavandan dışarı süzüldü. Üçlü ranzanın direklerinden birinin ucuna ayak şeklindeki kolyesini asmıştı. Kardeş bellediği oğlanlara kendisini hatırlatması için anıların dışında bırakabileceği tek şey, bu kolyeydi.

Dördüncü Bölüm

İşte burada çıkar sirkte bir karmaşa ve yeni bir iş bulur Menta

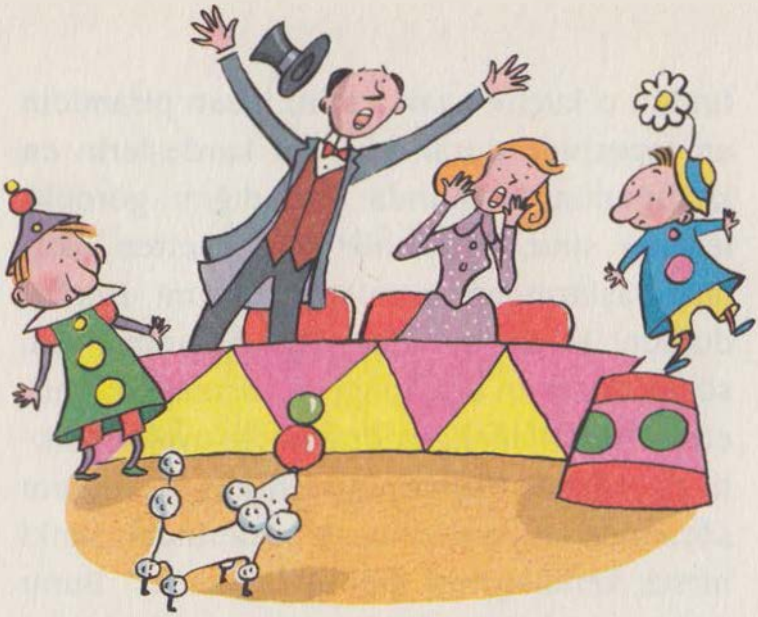
Tam zamanında... Menta'nın ailesi kayıp kızlarını arama işini önce özel bir dedektife vermişti; fakat sonra dedektifin pek yol kat edemediğini gördüklerinde konuyla bizzat kendileri ilgilenmeye karar vermişlerdi. Böylelikle evi kapatıp kızlarının kocaman ayaklarına rağmen ardında bıraktığı az sayıdaki soluk izi takip etmeye koyuldular. Neredeyse tesadüf eseri Doruk Sirki'ne varmışlar ve biraz havaları değişir umuduyla orada durup gösteriyi izlemeye karar vermişlerdi. Fakat başka bir şeyle karıştırılması imkânsız al-

tından o küçük ayak izinin, insan piramidin en tepesinde duran akrobat kardeşlerin en küçüğünün boynunda parladığını gördüklerinde sinir, şaşkınlık ve dehşetten akılları başlarından gitmişti. "Durun! Herkes dursun! Hırsız burada!" diye bağıran baba, söylediklerinin acayipliği ve saçmalığını fark etmeden kalabalığın ortasında ayağa kalkmıştı. Aslında birilerinin Menta'yı kaçırdığını söylemek istiyordu; ancak sözlerinden sanki hırsız kendisiymiş gibi anlaşılmıştı. Bunu duyan izleyiciler çığlıklar atıp etrafı birbirine katarak çil yavrusu gibi oraya buraya dağılmışlardı. Olanlar karşısında tepesi fena halde atan sirk yöneticisi, adamcağızın dibinde bitmiş ve hor gören tavrıyla ona:

"Gösterimi mahvetmeye hangi hakla cüret edersin hırsız müsveddesi?" diye bağırmıştı. "Şuna bak, silahı bile yok!"

Bu sözleri duyan Menta'nın babası da ona bağırarak cevap vermiş:

"Burada bir hırsız varsa o da sensin. Kızım nerede? Ona ne yaptınız? Geri verin yavrumu bana!" diyerek minik akrobatın boynunu işaret etmişti.

Olaylar yavaş yavaş açığa kavuştuğunda akrobat kardeşler, Menta'nın ne kadar iyi, başarılı ve nazik olduğunu, onu öyle becerikli, özel ve diğer herkesten farklı kılan kocaman ayaklarını anlatmışlardı.

"Bak işte 'farklı' diyor," diye söylenmişti annesi.

"Farklı," diye eko yapmıştı babası.

Yavaş yavaş, içlerini dökmek istedikleri ve biraz da suçlu hissettikleri için Menta ve koca ayaklarıyla ilgi olup biten her şeyi, onları merak, dikkat ve biraz da şaşkınlıkla dinleyen sirk ahalisine anlatmışlardı.

"Farklı olmak bizim hoşumuza gider," demişti sonunda sirk sakinlerinden Şişman Kadın.

"Biz farklı olmalıyız," diye arkadaşına katılmıştı Yılan Adam. Öyle zayıftı ki ne kadar delik varsa hepsine girmeyi beceriyordu.

"Hepimiz aynı olsaydık hepimizin ortalama bir boyu, ortalama bir kilosu, ortalama becerileri olsaydı bittiğimizin resmi olurdu," demişti sirkin müdürü.

"Evet," diye araya girmişti Menta'nın babası. "Evet; ama burası bir sirk. Sizin biraz acayip olmaya eliniz mahkûm. Ama dışarıda, gerçek dünyada normal olmak daha iyidir."

"Doğru değil," demişti bunu duyan diğer herkes.

"Normal insanlar sıkıcıdır," diye eklemişti minik akrobat kardeşlerin en büyüğü.

"İlgi çekici olan farklı insanlardır," demişti ortanca olan.

Menta'nın annesiyle babası birbirlerine bakmışlar ve annesi kısık mı kısık bir sesle: "Belki de haklı olan sizsiniz," demişti.

İşte bu şüpheyle, artık şüphe de denmezdi ya neredeyse kesin bir kararla, ertesi gün

acayip kızlarını bulmak ve bundan sonra onu olduğu gibi sevmek için yola çıktılar.

Fakat o anın gelmesine hâlâ biraz zaman vardı. Çünkü Menta koca ayaklarının üzerinde hızlıca ilerlemiş ve neredeyse bir göl kadar büyük olan, bu yüzden de karşılıklı kıyıları birbirinden epey uzak bir nehir kenarına varmıştı. Önce kırmızı çizmelerini, sonra çoraplarını çıkardı ve onları elinde tutarak dikkatlice yürümeye başladı. Bu sırada fark etti ki bu şekilde yürümek çok kolaydı; çünkü büyük ayakları kurbağanın ayakları ya

da nilüfer yaprakları gibi suya yaslanıyor ve eğer hızlı ve hafif bir şekilde ilerlerse batmaya vakit kalmıyordu.

Karşı kıyıya geçtiğinde fakir fukaradan oluşan ufak bir kalabalıkla karşılaşmıştı. Bu kalabalık nehrin kıyısına kurulmuş köyün sakinleriydi.

"Bravo valla!"

"Seni buraya gelirken gördük, yusufçuk kadar hafif ilerliyordun."

"Sen de yusufçuk, ben diyeyim kelebek."

"İster yusufçuk ister kelebek, ne fark eder? Gerçek şu ki ben daha önce nehrin üzerinde bu şekilde süzülen bir insan evladı daha görmemiştim."

"Ah, biz de bunu becerebilseydik karşıya geçer, şehre gidip bostanlarda yetiştirdiğimiz sebzelerle meyveleri her gün satabilirdik."

"Oysa bize, başka işleri de olduğundan buraya ayda birkaç kez uğrayan vapuru beklemek kalıyor."

"İşte bu yüzden bu kadar fakiriz."

"Sen burada kalsaydın minik kız..."

"Burada kalıp bizi götürüp getirseydin..."

"Tek bir sal yeterdi bize. Her seferinde

birimiz binerdik sen de onu suyun üstünde koşarak çekerdin."

"Bütün sorunlarımız..."

"Bir anda çözülüp giderdi!"

Minik kalabalıktan dağılan heyecan dolu çığlıklarla, sevinçli haykırışlar arasında Menta bunları duydu ve anladı ki burada bir mola daha verecekti. Çünkü bu fakir mi fakir insanların ona ihtiyacı vardı.

"Tamam, kalıyorum," dedi. "Hiç olmazsa bir süreliğine..."

Böylece köy halkı, güzel, büyük bir sal yapmaya koyuldu. Sala iki koca ip bağlamışlardı; Menta bu ipleri, tıpkı iri bir sırt çantasının askıları gibi omuzlarına geçirecek ve salı karşı kıyıya onların yardımıyla çekecekti. Bu defa da bir miktar antrenman yapması ve her şeyden önce salın taşıyacağı ağırlıkların iyi dengelenmesi gerekiyordu. Çünkü fazla yük aldığında Menta su yüzünde durmayı beceremiyor, batmaya başlıyordu. Nehrin yüzeyinde ilerlemek için doğru hızı bulmak, doğru yerde durmak gerekiyordu; yoksa orada burada bulunan girdaplarla akıntılar kızcağızı zora sokuyordu. Ancak sonunda; la-

hanaları, havuçları, patatesleri, salatalıkları ve taze çiçekleriyle her defasında bir çiftçiyi taşımak yetmişti. Hem batmamak hem de bu çalışkan fakat fakir insanlara bir fırsat daha tanıyabilmek için yapılacak en doğru şey buydu. Nehrin diğer kıyısına geçtiklerinde çiftçi pazara gidiyor, bu sırada Menta söğüt dallarını birbirine geçirerek sepetler yapıyor, onları satması için çiftçilerden birine veriyor ve kazancı bölüşüyorlardı. Menta biraz başkaları için çalışıyordu, biraz da kendisi için... Pazar bitince çiftçiyi köye geri getiriyor, ertesi gün sıra diğer bir çiftçiye geliyordu. Karşılığında çiftçiler tüm o yorgunluktan sonra Menta dinlenebilsin diye nehir kenarında terk edilmiş bir evi temizleyip düzenlemişlerdi. Çok geçmeden, taze meyve ve sebze satarak işlerini yoluna koyan çiftçiler durumlarını düzeltmeye başlamışlardı: Evlerini tamir ettiler, yeni kıyafetlerle hayvanlar aldılar; hatta çocuklarına okuma yazma öğretecek bir öğretmenin ücretini bile karşılayabilmişlerdi. Ve derken bir gün, gerçek bir gemisi olan gerçek bir kaptan belirmişti köyde. "Madem burada iş var," demişti. "Benim de gücüm kuvve-

tim yerinde. Kalacak bir kulübe, biraz meyve ve sebze verirseniz bana yeter de artar bile." Bu laflar köylülerin bir kulağında girmiş diğerinden çıkmıştı. Kaptanı dinlememişlerdi çünkü Menta'dan çok memnunlardı. Tüm bu büyük değişimleri mümkün kılan onun fedakârlığı olmuştu ve tabii ki ondan ayrılmak istemiyorlardı. Ancak bunu onlara söyleyen Menta oldu:

"Benim gitme vaktim geldi. İçiniz rahat olsun, hepimiz için en doğrusu bu."

Böylece bu iyi insanlarla vedalaştı ve yolculuğuna kaldığı yerden devam etti. Bundan daha iyi bir zamanlama olamazdı.

Çünkü ailesi o ana dek hep yanlış yolları takip etmiş; fakat sonra biri onlara suyun üzerinde uçan acayip bir kızdan bahsetmiş, onlar da dosdoğru köye yollanmışlardı. Vardıklarında Menta yola çıkalı sadece üç gün olmuştu. Fakat uzun ayakların üzerindeki üç günlük bir yolculuk, on beş günlük normal bir yolculuğa denkti. Böylelikle Menta, onlara karşı yeniden avantajlı duruma geçmişti. Üstelik kızlarının nereye gitmiş olabileceğine dair en ufak bir fikirleri yoktu.

Beşinci Bölüm

İşte burada farkında olmadan bir deniz kazasından kurtulur Menta ve çıkar ıssız bir adaya

Doğruyu söylemek gerekirse Menta'nın da nereye gittiğine dair en ufak bir fikri yoktu. Sadece şunu biliyordu, kalbindeki acı henüz erimiş değildi ve içinden hâlâ geri dönmek gelmiyordu. Arada sırada ailesini düşündüğünde özlemden boğazının düğümlendiği oluyordu, kesin üzülmüş olmalıydılar. Ama belki de öyle değildi durum, belki fazlasıyla acayip olan bir çocuktan kurtulmuş oldukları için mutluydular. İşte bu düşüncelerle

Menta yolculuğuna bir başına devam etti. Yürüdü de yürüdü, bir adımını diğeri izledi ve sonunda bir deniz kıyısına vardı. Burayı daha önce hiç görmemişti, oradan çok uzaklarda oturuyordu. Epey bir süre, ayak bileklerinin etrafında dönüp duran ve onları tıpkı sevecen bir köpekçik gibi yalayan uçsuz bucaksız engin suya büyülenmiş halde bakakaldı. Ardından şöyle söyledi:

"Bir nehrin suyunun üzerinde yürüyebiliyorsam denizin üstünde de aynısını yapabilirim, değil mi?"

Ve denedi.

Deniz suyu nehirinkinden daha da iyi taşıyordu onu. Uzun ayakları tıpkı katamaranların ayakları gibi iş görüyordu. Güçlü bir rüzgâr pelerinini şişirmiş, kızcağız da onu elleriyle yakalamaya çalışmıştı. Böylece pelerin bir yelkene dönüşmüş, Menta bacaklarını kıpırdatmadan uzun bir mesafe kat etmişti. Böyle bir şeyi daha önce hiç yapmamıştı. Sıçrayan sulardan biraz ıslanmış halde dalgaların üzerinde kayıyor, rüzgâr ve güneş başını okşuyordu, özgürdü, mutluydu. Bir kere daha kendi kendine, "Böyle şeyler yap-

maya izin verdiklerine göre ayaklarım gerçek birer mucize olmalı," dedi.

Kıyıda ufak bir kalabalık toplanmış, dalgaların üzerinde ufka, hiçliğe doğru hızla ilerleyen bu acayip model tekneyi izlemeye koyulmuşlardı.

"Size söylüyorum, bir kız çocuğu bu," diye ısrar ediyordu Menta'yı ilk gören ve sonra diğerlerine haber veren ufaklık.

"Çocuk yüzüyor mu?"

"Çocuktan tekne mi o?"

"Yelkenli çocuk mu, nedir?"

Fikirler havada uçuşuyor. Kimisi kahkaha atıyor, kimisi gülümsüyor, kimisi susuyordu. Özenenler de yok değildi hani: Ne güzel olurdu suyun üzerinde bir kuş gibi hafif koşmak...

Peki, bunun bizim öykümüzle ne alakası var? Bal gibi var. Çünkü epey bir vakit sonra, çocuklarını aramaya devam eden ve her zamankinden daha umutsuz olan Menta'nın ailesi o kıyıya vardığında onlara, "Evet, tabii buralardan geçen acayip bir kız çocuğu gördük, hatta daha yeni geçip, daha doğrusu kayıp gitti," diyen bu ufak kalabalık olmuştu. Fakat bunun olmasına daha var. Şimdi biraz geri saralım ve suyun üzerinde kayan Menta'ya dönelim.

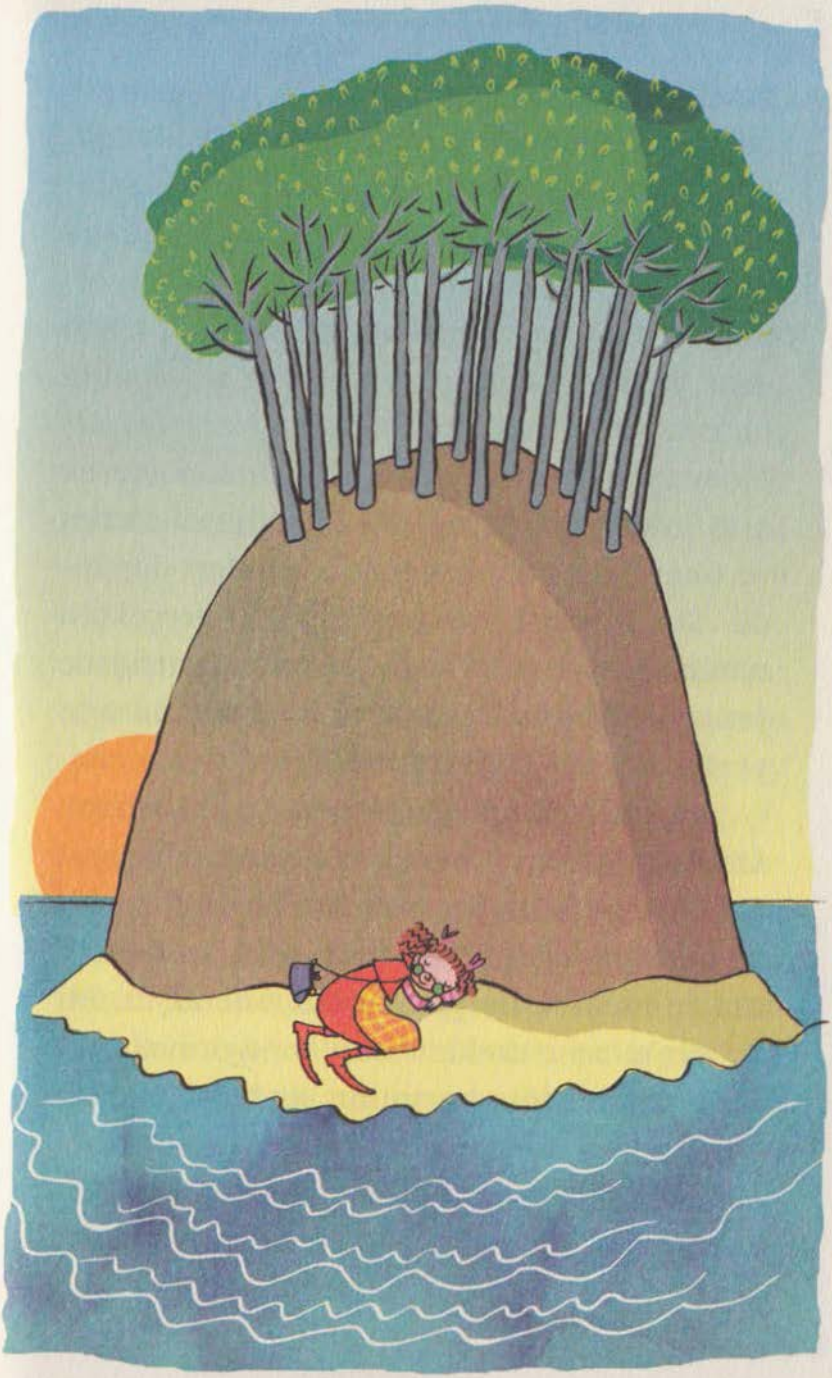
Kısa süre sonra kıyı şeridi gözden uzaklaşmıştı, hem de çok uzaklaşmıştı. Dönüp bakıldığında görülen açık mavi bir kalemle çizilmiş bir çizgiden ibaretti. Peki, ya ileride ne vardı? Deniz, deniz, sadece deniz... Menta, önünde daha çok deniz olabileceğini sanmıyordu. Kısa bir süreliğine daha saçlarının arasındaki rüzgârın, başıyla yanaklarının üstündeki güneşin, yumruklarının arasında

sıkıca tuttuğu pelerini gıdıklayan havanın ıslığının tadını çıkardı; fakat sonra yoruldu ve içinden feci şekilde oturmak geldi. İmkânsızdı. Peki, ya durmak... O mümkündü işte: Pelerinin yenlerini bırakması yeterliydi durmak için. Fakat sonra ne olacaktı? Su onu taşıyacak mıydı, yoksa yavaş yavaş batacak mıydı? Risk almamak en iyisiydi. Böylece artık yorgunluktan tükenmiş olan Menta, dişlerini sıkarak bir süre daha dayanmayı denedi. Bütün bu su er ya da geç bitecekti, değil mi? Ah tabii ki bitecekti. Fakat o rüzgârın hızıyla yolculuğuna devam etse Menta'nın bir on altı gün daha ayakta durup yelkenli yapması gerekiyordu. İmkânsızdı bu. Neyse ki onun durumdan haberi yoktu; yoksa umutsuzluğa düşecek ve bir delilik yapıp ağlamaya başlayacak, dengesini kaybedip suya düşecekti. Oysa bilmeden, umutla ayakta kalmış, bacaklarını sağlam tutmaya çalışmış ve çok geçmeden ödülünü almıştı. Ufukta şimdi mavi bir kabarcık görünmeye başlamıştı. Yavaş yavaş yakınlaştıkça kabarcık kendini ele verdi: Bu, üstü uzun ağaçlarla çevrili tek bir tepeden ibaret minik bir adaydı basbayağı.

Varılacak yer artık yakın olduğu için kolaylıkla tahammül edilen, hiç de az sayılmayacak bir zaman sonra, aradan geçen süre gerçekten de hiç az değildi, Menta'nın ayakları kıyının sıcacık ve parlak kumlarına hafifçe dokunabilmişti. Sonunda pelerinin yenlerini bırakıp gerinebilmek için kollarını hareket ettirmeyi başarmıştı. Öne doğru bir adım atmayı denedi; fakat bacakları öylesine kaskatı kesilmişti ki bir anda devriliverdiler. Böylece Menta kendini kumsalda, incecik kum tanelerini parmaklarının arasından süzüp ayaklarını derin delikler açа açа kuma daldırırken buldu. Fena yer sayılmazdı burası. Yorgun ve rahatlamış olan kızcağız dalgaların sarsıntısıyla ambale bir halde uykuya daldı.

Uyku kimi zaman mükemmel bir ilaç olur: Yorgunluğu siler, kötü düşünceleri alır götürür, ruhu pamuklara sarar, zihni berraklaştırır, umudu yerine koyar.

Menta akşamın indiğini fark etmemişti bile, gecenin bir yarısı, hava serinlemeye başladığında, gözlerini hiç açmadan pelerinine sarınmış ve ancak ertesi günün şafa-

ğında, güneş denizleri, dünyayı, yanaklarını, başını ve hepten onu ısıtırken uyanmıştı. Aslına bakılırsa Menta umutsuzluğa düşebilirdi; ne de olsa in cin top oynayan bir adada bir başınaydı. Fakat durumdan bihaber olduğu için bunu evden kaçtığından beri hayat diye yaşadığı acayip maceralar silsilesinin bir parçası olarak aldı. Gülümseyerek eziyetli dans derslerini düşündü. Yüzünü ekşiterek ardı arkası gelmeyen doktor muayenelerini ve önerdikleri abuk sabuk çözümleri düşündü. Şimdi hepsi öyle uzaktaydı ki gerçekten olmamışlardı sanki. Artık önünde sadece yepyeni bir gün vardı, burası da onun için yeniydi ve keşfedilmeyi bekliyordu.

Ne yazık ki ada gerçekten de çok ufaktı. Menta çevresini dönmek için sadece bir saat harcamıştı. Fakat tepenin doruğunda taze bir su kaynağı, ağaçlar ile rengârenk ve lezzetli acayip meyvelerle yüklü otlar bulmuştu. Bir de sanki onu ezelden beri tanıyormuşçasına yanına gelip burnunu ayalarına koyan beyaz minik bir keçi vardı. Keçi demek süt demekti; böylece Menta mükemmel bir ziyafet çekti. Şimdi onun için huzurlu günler

başlamıştı. Hepsi biraz aynıydı bu günlerin; çünkü çevresi bir saatte dönülen bir adada yapılacak ya da keşfedilecek pek fazla şey yoktu. Yine de yerde ve ağaçlarda ilginç çiçekler vardı ve Menta onları toplayıp çelenkler yapmaktan hoşlanıyordu; derken yapımı tam bir hafta süren bir kulübe inşa etmeye koyuldu. İhtiyacı olduğundan değil çünkü orada hava yeterince sıcaktı; ama yine de bir ev kurmak her zaman güzel bir şeydi. Sonra keçiye kuma sopayla vurarak saymayı öğretmeyi denedi. Son derece zeki olan keçi saymayı öğrenip Menta'yı bir güzel mutlu

etti. Arada sırada suyun üstünde kayarak adayı turlamaktan da keyif alıyordu; böylece alışkanlığını kaybetmemiş oluyordu. Yine de düşünüp hayal kurmak gibi Menta'nın yapmayı çok iyi bildiği şeyler için ona bir çuval dolusu zaman kalıyordu. Ne acayip bir hayatı olduğunu düşünüyordu. Ailesiyle kaldığı müddetçe ne kadar hapis ne kadar bağımlıydı; kaçtığından beri ne kadar özgür ne kadar şaşırtıcı ve maceraperest bir hal almıştı yaşamı. Ve başka bir hayat düşlüyordu, annesiyle babasının onu olduğu gibi kabul etmeyi bildikleri bir hayat... Ayaklarını kafaya takmadan... O hayatta anne ve babalar çocuklarla ne yaparsa onu yapıyorlardı. Eğleniyorlar, etrafta dolaşıyorlar, hatta sakin sakin evde kalıp oynuyorlardı. Kısacası çok karıştırmadan birbirlerine oldukları gibi seviyorlardı. Ayakları ufak olsaydı her şeyin ne kadar farklı olabileceği aklına asla ama asla, bir kerecik olsun bile gelmiyordu. Haklıydı da; madem böyle doğmuştu olabileceği fakat aslında olmadığı şeylere kafa yormanın hiçbir faydası yoktu. Hem şu da bir gerçekti ki ayaklarından son derece memnundu; onu

her yere götürmüşler, çok iyi birer yol arkadaşı olduklarını kanıtlamışlar ve hayalinde bile görmediği dünyanın bin çeşit halini keşfetmesini sağlamışlardı.

Fakat düşünmek, hayal kurmak, adanın çevresinde dolaşmaktan da yorulmaya başlamıştı Menta. Yola çıkmanın, yeni yerler aramanın, yeni maceralar yaşamanın vaktinin geldiğini anlamıştı. Bunu en çok bir sabah, kumsala vuran o şişeyi gördüğünde anlamıştı. Mantar bir tıpayla kapalı bu şişenin koyu camlarının içinde bir kâğıt parçası görünüyordu. Menta içindekinin, küçük adasında gizli bir define haritası olduğunu umarak şişeyi açmış ve kâğıda baktığında bambaşka bir şey olduğunu fark etmişti. Onun için yazılmış bir mesajdı bu.

Sevgili Menta,

Nerede olursan ol, bu mesaj sana ulaşırsa ne olur eve dön. Seni böyle olduğun gibi seviyoruz. Yaptığın güzel şeyleri öğrendik. Seninle ilgili hata yaptığımızı anladık. Her şeyini seviyoruz; buna ayakların da dâhil ve sana sarılmak için sabırsızlanıyoruz.

Annen ve Baban

İçten ve dokunaklı bir mektuptu bu. Açık yüreklilikle yazılmıştı, belliydi bu. Fakat Menta henüz geri dönmeye hazır değildi. Bir şey vardı, bu mesajda hoşuna gitmeyen bir şey vardı: Ayaklarından bahsediyordu. Tabii ki o da her şeyiyle sevilmek istiyordu; fakat ayakları da bu bütünün parçası olsun istiyordu. Fazladan bir parçasıymış gibi görülmemeliydiler. Böylece ailesiyle kavuşmanın vaktinin henüz gelmediğini anlamıştı. Sonradan ufukta beyaz bir leke gördüğünde ve o leke yavaş yavaş bir gemiye dönüştüğünde güvertede babasıyla annesinin olduğundan şüphelenip korktu. Böylece minik keçiyle vedalaştı, pelerinin yenlerine sıkıca sarıldı,

suya girdi ve tam ters istikamette ilerlemeye başladı. Madem burada bir ada vardı, bir yerlerde başka bir tane daha olmalıydı, öyle değil mi?

İşte bu noktada Menta büyük bir risk almıştı. Deniz, okyanus öyle büyüktür ki bazen günlerce, haftalarca bir adayla karşılaşmama riski vardır. Fakat Menta şanslıydı: Birkaç saat sonra yepyeni bir kumsala ayak basmış bulunuyordu.

Bu defa söz konusu olan bir ada değil bir kıtaydı. Üstelik bu kıta kimsesiz değildi; birçok yaşayanı vardı. Menta, kendisine iyi niyetle bakan bir dolu insanla çevrelenmişti. Bir kadın omuzlarına bir örtü geçirmişti; Menta da seve seve sarılmıştı örtüye; çünkü rüzgârda yolculuk ederken üşümüştü; bir başka kadın anlamadığı bir dilde ona bir şeyler söylemişti. Bu şekilde birbirlerini anlamadıklarını gördüklerinde elleriyle bazı işaretler yapıp kendisini takip etmesini ifade etmiş ve onu kendi evinde, tavan arasındaki muhteşem misafir odasına kabul etmişti. Yorgunluktan uykuya dalmadan önce, koca bir fincan sütü devirdikten sonra, Menta tam

zamanında kimsenin ayaklarına bakmamasının bayağı bir acayip olduğunu söylemişti kendi kendine. Gerçekten de bitmiş haldeydi; yoksa akıl sır almaz bir şeyi fark ederdi: Şöyle ki acayip dili olan bu köydeki herkesin uzun mu uzun ayakları vardı, tıpkı kendisininkiler gibi.

Altıncı Bölüm

İşte burada şunu fark eder Menta: Kimi zaman farklı olursun Kimi zaman aynı Derinlerde yoktur bunun bir farkı

Uzun ayak konusu ertesi gün gözünden kaçmamıştı ama... İyi bir uyku, güzel bir duşun ardından kendisini misafir eden kadının nazikçe verdiği yeni kıyafetlerle Menta nereye geldiğini görmek ve oralarda neler yapabileceğini anlamaya çalışmak için evden çıkmıştı. Yoldan geçenler onu gördüklerinde eğiliyorlar ve tuzlu sudan az biraz zarar görmüş olsa da hâlâ parıl parıl parlayan kırmızı çizmelerini işaret ediyorlardı. Sonra

başlarını "Evet" anlamında sallayarak kendi aralarında konuşmaya dalıyorlardı: Evet, bu dün gelen kızdı, evet farklı bir dil konuşsa da bizden biri olmalıydı. Çocuklar, hatta çok ufaklar bile minik paletlere benzeyen ayaklara sahiptiler burada; yetişkinlerin ayak boyu ise kayda değer büyüklükteydi. Menta'nın görür görmez epeyce hayran kaldığı ve taklit etmeye çalıştığı zarif ve zıplamayı andıran bir edayla hareket ediyorlardı (zıplamalar tökezlemelerine engel oluyordu). Başta pek başarılı olamamıştı, ikide bir kendini yerde buluyordu; fakat sonra yavaş yavaş kıvırmaya başlamıştı. Bu şehirde kimse uzun ayaklara aldırış etmiyordu: Etrafta böyle dolaşıyorlardı, klasik ve modern dans okulları vardı, çeşit çeşit renk deriden yapılma uzun ayakkabılar satan dükkânları vardı. Öyle anlaşılıyordu ki böyle kocaman ayakkabıların topuğunu onaran ya da yenileyen ayakkabıcıların işleri tam tıkırında gidiyordu. Sonuç olarak her şey normaldi. Hatta öyle normaldi ki bir süre sonra Menta hayal kırıklığı hissetmeye başlamıştı. Nasıl olur da onun egzotik acayipliğini görmezlerdi? Ayaklarının tuhaf

boyu hakkında neden kimse gizli gizli konuşmuyordu? Farklı saymıyorlar mıydı onu? Orijinal ve benzersiz değil miydi?

Değildi işte. Hiç de orijinal değildi. Köyde tabii herkes onun gelişinden haberdar olmuştu, onu gülümsemelerle reveranslarla selamlıyorlar, sandviçler, şekerlerle bisküviler ikram ediyorlardı; fakat oldu olacak hepsi bu kadardı. Liman ve kumsala doğru inerken bir grup çocuğun suyun üzerinde kayak

yaptığını görmüştü; tıpkı kendisinin yaptığı gibi... Fakat bunun onlar için hiçbir özelliği olmayan sıradan bir oyun olduğu çok açıktı. Eğlenceliydi, hatta ölümüne eğlenceliydi; fakat normaldi işte. Tek fark, tıpkı kocaman sırt çantaları gibi kollarından geçirerek sırtlarına taktıkları paraşüt ya da uçurtmaya benzer renkli bezlerle donanmış olmalarında yatıyordu. Bu bezler rüzgârda şişiyor ve kıyıdaki sığ sularda daha hızlı ilerlemelerine yardım ediyordu. Tek yapmaları gereken doğru tarafa dönmekti.

Şans eseri Menta, kısacık bir süre içinde uzun ayakların başka başka işlere yaradığını fark etmişti; nasıl yapıldıklarını henüz bilmiyordu; fakat denemesi oldukça keyifli olabilirdi. Mesela kimileri normal normal yürümek yerine tıpkı kangurular gibi zıplama becerisi geliştirmişti ve bu, bir yerden başka bir yere gidebilmenin oldukça özgün bir yöntemiydi. Köy sakinleri futbol konusunda epey başarılıydılar. Futbolun biraz farklı bir biçimiydi burada oynanan. Topu havaya atmadan önce ayakla ayak bileği arasında dengede tutmak, sonra da ayakkabının ucuyla vurmak gereki-

yordu. Topu daha uzun süre dengede tutan takımına puan kazandırıyordu. İşçiler, ev ya da çatı inşa etmek için iskelelerin tepesine çıkmakta hiç zorluk çekmiyordu. Öyle ya üstüne yaslanacak geniş bir alanları olduğu için kayıp düşme riski neredeyse hiç yoktu (yine de güvenlik için iplerle bağlanmış olarak çalışıyorlardı). Gerçekten de köydeki evlerin çatılarının işçiliği pek güzeldi, üstlerinde değişik noktalar, bukleler ve cihannümalar bulunuyordu; çünkü acele acele evleri kapatıp gitmek yerine insanlar kendilerini

işlerine verebiliyorlardı. Sonuç olarak şurası açıktı ki buranın insanları sahip oldukları fırsatı en iyi şekilde kullanmayı öğrenmişlerdi ve uzun ayaklar tam da bu demekti: Fırsat. "Ailem burada olsa kim bilir ne derdi?" diye kendi kendine söylendi Menta ve ardından dudağını ısırdı. Hay aksi şeytan! Yine onları düşünmüştü işte. Yoksa gerçekten özlemeye mi başlamıştı annesiyle babasını...

Bu duyguya kapılmamak için yolculuğuna devam etmekte oldukça kararlıydı. İçi güzel şeylerle, yedek bir kıyafetle, sıcacık tutan yeni bir ceket, bir çift eldiven ve yün bir şapkayla dolu bir çantayla yola koyuldu, bir de tabii köyün başarılı insanlarının gülümseyen vedalarıyla birlikte... Ona bir harita yardımıyla tepelerin arasından çıka çıka dağa varan bir yolu tarif etmişlerdi.

Mis kokulu, taptaze, güzelim ormanların arasında geçen bir buçuk günlük bir yolculuğun ardından Menta karlarla kaplı bir yamacın eteklerinde bulmuştu kendini. Hava soğumaya başladığı için askılı çantasından kalın ceketini çıkartmış ve yolun kalan son kısmını yürümeye başlamıştı. Dağın kenarın-

da, yılankavi bir patika boyunca yukarı, hep yukarı doğru ilerlemişti. Akşama doğru yayaların mola verdiği bir barınağa varmıştı, bu tahtadan yapılma küçük ev oradan geçip biraz dinlenmek ya da uyumak isteyen herkese açıktı. Şöminede hazır odunla, ateşi yakmak için kibrit bulunuyordu. Kilerde erzak vardı; sert peynir vardı, galeta ve su şişeleri vardı. Odalardan birinde tam sekiz yatak bulunuyordu ve örtüleri muntazam şekilde katlanmış olarak üstlerinde duruyordu. Bir parça bir şey yiyen Menta yataklardan birine girip uykuya daldı.

Ertesi sabah, pencereden süzülüp her şeyi yıkayan güneş ışığıyla uyandı. Dışarı baktığında uzun ayakları üzerinde hızla kayan bir kadınla bir erkek gördü. Çömelecek kadar eğilmişlerdi ve dengede duruyorlardı. Uzaktaydılar ve yüzleri görünmüyordu fakat çok eğlendikleri belliydi. Kahvaltısını yaptıktan sonra o da dışarı çıktı, sırtına ceketini geçirdi, eldivenleriyle şapkasını taktı ve ayaklarını o şekilde kullanmayı denedi. Tabii önceden ayaklarını barınakta bulduğu çeşitli hayvan derileriyle sarmıştı.

Birkaç saat sonra Menta kaymayı öğrenmişti bile. Parkurun aşağısına vardığında, yorula yorula, yavaş yavaş yeniden tepeye çıkıyor sonra bir kez daha kaymaya başlıyordu. Bütün gün boyunca bunu yaptı durdu ta ki güneş artık ısıtmayıncaya kadar... Ancak o zaman kulübeye tırmanıp ayaklarındaki derileri çıkardı.

Üşümüştü, bacakları ağrıyordu; ama mutluydu.

Gün batımının pembesinde, yorgun ve mutlu hissettiği işte o anda duydu tepesinde gezen vızıldamayı. Bakışlarını yukarı kaldırdı

ve minik bir yolcu uçağıyla kuyruğuna asılı kumaştan yapılma uzun bir yazı gördü.

Şöyle diyordu yazı:

Her neredeysen sevilen Menta bize geri dön.

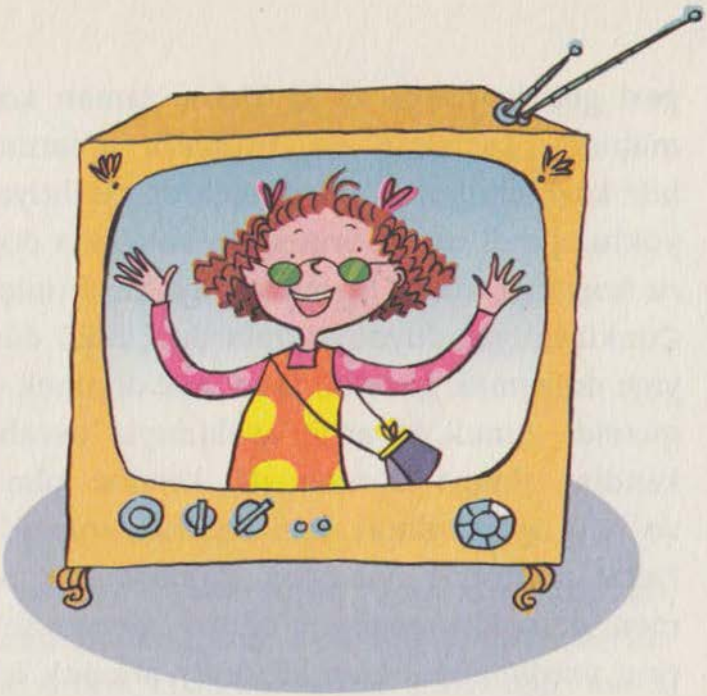

İmza yoktu. Gerek de yoktu doğrusu. Menta o akşam bir lokma bir şey yedikten sonra erkenden yattı ve hemencecik uykuya daldı. Bitip tükenmişti; ağrıları vardı ama mutluydu. Mutluydu çünkü ayakları için bir başka eğlenceli meşgale daha bulmuştu, mutluydu çünkü artık eve dönme vaktinin geldiğini anlamıştı. Bundan sonra artık kimse ayaklarının ne muhteşem bir hediye olduğunu aklından çıkartamazdı ve biliyordu ki onca zaman ve onca acıdan sonra ailesi de artık bunu anlamıştı.

Bitiş

Menta uyandığında eşyalarını topladı, barınağın kitabına, bulduğu konukseverlikten ötürü teşekkür eden nazik bir mesaj yazdı, köy halkının kendisine hediye ettiği bisküvilerden birkaçını kurumasınlar diye metal bir kutuya koyarak kilere yerleştirdi ve yola çıktı. Dağın kenarından ışık hızıyla indi ve hayvan derilerini minik bir barakaya bıraktı. Böylece gelecek kayakçılar onları barınağa götürebilirlerdi. Eve dönmek için patika boyunca gerisin geri yürüdü. Bu sırada ayaklarının çok yararlı bir başka özelliğini daha keşfetti: Uzağa gitmek istediğinde seni hızlıca uzağa götürüyorlar, doğru zamanın geldiğine karar verdiğinde seni daha da hızlı

geri getiriyorlardı. O ki hiçbir zaman koşmamıştı, kaçışının en dramatik anlarında bile koşmamıştı; çünkü gerçekten de ihtiyacı yoktu, şimdi evine, annesiyle babasına doğru koşmayı, daha hızlı koşmayı keşfetmişti. Çünkü ihtiyaç duyduğu onlardı. Çünkü dünyayı dolaşmak güzeldi; fakat eve dönmek de güzeldi. Şimdi ki artık ayaklarıyla beraber kendisi olmayı öğrenmişti, kendisi olmak ve hep öyle kalmak için sabırsızlanıyordu. Fakat annesiyle babasını görmesi öyle hemen gerçekleşmemişti; çünkü Menta şehrine vardığında onlar kızlarını aramak için hâlâ dünyayı dört dönüyorlardı. Menta bir televizyona gitti ve onları selamlayıp nerede olduğunu ve onları beklediğini söyleyen bir anons yaptı. Anons, tüm dünya televizyonlarında birçok farklı altyazıyla beraber dönmüş ve nihayetinde ailesinin bulunduğu ülkeye ulaşmıştı. Haberi duyan annesiyle babası hiç vakit kaybetmeden yola çıktılar. Menta bir hafta sonra onları kucaklayabilmişti. Ailesi; değişmiş, büyümüş, gelişmiş ve hepsinden önemlisi, kendisinden fazlasıyla emin bulmuştu kızını. Menta da onları biraz

daha kırılgan, daha güleç ve şu ana kadar onunla olmayı asla başaramadıkları kadar çok ama çok şefkatli bulmuştu onları. Sonuç olarak madem bu bir masal, mutlu sonla bitmesi gerekir. Gördüğünüz üzere öyle de bitiyor. Önceki hayatına alışmasının Menta için kolay olmadığını da belirtelim bu arada; çünkü ne olursa olsun etrafta bu ölçülerdeki ayaklara sahip olan tek kişi kendisiydi; fakat uzun macerasından herkes haberdardı ve hikâyelerini dinlemek istiyorlardı. Bütün

bunların sonunda ona az buçuk kahraman gibi davranıyorlardı, o da bütün bu ilgiden epey hoşnuttu. Her şey normale döndüğünde Menta da kendi normalini yeniden bulmak zorunda kaldı. Fakat artık kimse ayaklarına gülmüyordu, herkes hayrandı ona; çünkü tek başına üstesinden gelmişti. Onca acayip ve zor durumunda tek başına bir çocuk... Önemli olan her şeyden çok buydu işte. Arada sırada Menta denize gidip suyun üzerinde, dağa çıktığında karın üzerinde kayıyordu. Derken birçokları onu taklit etmeye başladılar ve böylece iki yeni spor yayıldı: Kayak ve su kayağı... Tüm bu yarışlarda hep Menta birinci oluyordu çünkü herkesten önce başlamıştı bu sporlara ve bu içinden geliyordu. Fakat bu sırada bale dersleri de aldı ve oldukça başarılı oldu. Başarılı oldu çünkü çok istendiği takdirde yapılamayacak hiçbir şey yoktur. Böyle bir durumda bir çift uzun ayak tabii ki durduramaz seni. Hatta çarçabuk ilerleyebilmen için özellikle böyle yaratılmış olabilirler, tıpkı Menta'nın ve onun sayesinde bizlerin çok iyi bildiğimiz gibi...